

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

PANTORRIL·LICULTURA

¡Cu-Cut!.—Ja podeu regarlas forsa
que perdereu tot el temps,

donchs aquets trossos d'estaca
ja no arrelarán may més.

LISTA DE LA BOGADERA

No fuera yo Figaro, es a dir: no'm firmaría jo Lleixiu, si no fes una bona bogada de tot lo esdevingut y succeit en la memorable sessió municipal en que va votarse l'arrendament de consúms y alguna altra cosa que va fer botar dels seus sitials a més de quatre regidors que, segóns murmuracions de malas llengüas o de mals dialectos, més que partidaris de aquest arrendament ho eran de que'ls hi arrendessin la ganancia; mes no hi ha hagut de qué, com veurá el curioso lector.

Si tinguessim temps y espay y l'aviador Juandó estés en condicions de funcionar, ens remontaríam als temps—diguemne prehistórichs—de las comissions municipales de Consúms pera que'ls nostres lectors sapiguessin el per qué de moltas de las cosas suceídas en la sessió del día 11; però deixém aquesta feina de documentació pera'ls senyors que's cuidan de confeccionar el "Manual de Novells Arditos" o per aquells que'ls substituirán en la tasca de coleccionar acontèiments, donchs, endarrerits com están d'algunas centurias, no és facil que la sessió de referencia passi a immortalisarse a las páginas del esmentat llibre abans del sigle XXV, época en que, probablemente, els ossos de l'Odón de Buen ja no tindrán res que envejar als del Hipparion antidiluví.

Per totas aquestas rahóns y proporcions és que agafaré las cosas de més a la vora, retrayent el fet de que, havent donat lloch en totas épocas els drets de consúms als torts més inconcebibles per part dels que intervenían en la administració dels mateixos, els catalanistas al entrar al Municipi varen creures ab el deber de copar la Comissió corresponent a fi y efecte d'evitar ocasions que a n'aquí com per tot arreu sempre son las que fan el lladre.

Ab tot, els catalanistas no havían comptat ab una cosa y és que's donan casos en que'l lladre és qui ta las ocasions y és per semblant motiu que no se'ls hi va perdonar aquella dictadura féntselshi una guerra tal, que si la paciencia pagués drets d'entrada ja'ls dich jo que s'haurían arruinat de tanta com n'han hagut de consumir y passar pel fielat de las sevas bonas intencions.

Per altra part, com el seu sanítos agabellament de cárrechs dintre la Comissió tampoch produía del tot els efectes desitjats, donchs mentres el nomenament de personal fos d'exclusiva competencia dels alcaldes de R. O. oberts a tots els vents caciquistas, no calía pensar en una regeneració positiva de la renda municipal més important, els catalanistas varen pensar en l'arrendament que, sobre proporcionar al Municipi positivas ventatjas materials, no hauría exposat com ara en tant d'extrém el bon nom dels regidors que forman y formarían en lo successíu la Comissió corresponent, en la que, com sempre, hi ha hagut de tot, solent pagar molts cops els justos las faltas dels pecadors.

No cal dir que l'arrendament dels consums representava pels que desde dintre o desde fora del Municipi hi intervenían positivament, la mort de tota espe-

ransa, y no dirém la pérdua de las sevas ilusions, sino de las sevas realitats.

Ab tot, el presentiment de que'ls catalanistas acabarían per sortirse ab la seva, era gairebé general; aixís és que, tot fulminant públicament anatemas als partidaris del arrendament, no's donavan de menos en privat de fer coneixensa ab el presunt arrendatari.

Peró va venir la sessió, y el miracle va ser que alguns dels que estavan conformes ab que l'arrendament se fes baix el tipo de 17 miliens, que beneficiava més al arrendatari, varen votar en contra'l dictámen de majoría que proposava'l de 18 milióms, més beneficiós a la ciutat.

¿Cóm s'ho espican vostés aixó? Nosaltres no hi sabém veure altra cosa que la cantitat que representa la diferencia entre 17 y 18 milióms, o sigui la d'un milió, y un milió fa com la gracia de Deu, que ben repartidet arriba per tothom.

Sentat aquet punt, tots els misteriosos incidents de la sessió del día 11, resultan més clars que l'aigua de Canaletas quan las rovinadas no la enterboleixen; se comprén perfectamente a lo que tirava'l senyor Cambó ab las sevas retencions; és prou expressiva la cara de desenterrats que feyan els regidors partidaris abans del arrendament y contraris del mateix a darrera hora; son més que eloquients els crits que feyan pera amagar la por els que més tenían que callar; és altament comprensible la retirada d'algún regidor, no sols del saló de sessions, sino fins de la Casa Gran, y finalmente queda fora de tot dubte el per qué de la observació feta al projecte ab proposicions tan escabelladas com las de 19,900,000 y pico de pessetas y fins de 30 milióms que fan del tot impossible l'arrendament.

Ab tot, fora injusticia no classificar per grupos als contraris que a última hora va tenir l'arrendament, donchs encara que tots anavan a un fi, els camins empresos eran diferents; els uns drets, y esgarriats els altres.

Els regidors que votaren en contra'l dictámen de majoría poden dividirse en tres menas: els de convic-

UN PEGOT APROFITAT

—Las plujas d'aquestos días han sigut un be de Deu. Al menos tindré pastetas per aquest any y'l que ve.

ENTRE GENT DE CUA

—Oye, oye: "El rey de Portugal ha dejao er incórnito en la estación."
 —¿Quien será eze Incórnito?
 —Algún maleta portugués.

LLEIXIU.

BOLA VA!!

—Moltobé, senyor Codina.
 —Bé, moltes gracias.

—Miri; anar fent.
 —Magra molt de trobarlo.
 —¿Qué li passa?

—Res:
 —Li dono mil gracias
 —Interés que's pren.
 —Interés, ab la rifa
 —¿Tinch gota de fé
 —¿Fet el propòsit
 —¿Perá un quarto més
 —¿Perá tonterías,
 —¿Vanhan de donar res.

—¿Com conta, senyor Codina.
 —¿També és dels que creu
 —¿La rifa hi há tarugo?
 —¿També és dels que té
 —¿Horrible manía
 —¿Dins del cervell?
 —¿Rafel, no sé qué dirli,
 —¿Puch ferhi més;
 —¿De la rifa
 —¿Calor m'im fa fret.
 —¿Com hi há individuú
 —¿Comenta ab un bitllet
 —¿En si acaba ab zero,
 —¿Comensa ab un tres,
 —¿Com vint el deixa,
 —¿Com tretze el pren,
 —¿Com m'estich mitg dia
 —¿Com devant dels bitllets
 —¿Com veig res que m'engresqui
 —¿Com despert interés.
 —¿Com mira; si jo li deya

com vaig teni'l pensament
 de gastarme doscents duros
 ab el mil noranta set,
 que és precisament el número
 que un servidor posseeix,
 estich del tot seguríssim
 y tinch el convenciment
 de que li vindrían ganas
 de gastarse uns quants durets.
 Tot aixó del tres y el tretze
 y el quinze y el nou y el deu,
 y si comensa ab un quatre,
 y si acaba ab dos o ab set,
 y si sumant son sanassos
 o si resultan parells,
 entench que son tonterías
 que no condeixen a res
 y que no més las segueixen
 els faltats d'enténim.
 Prò jo'm fundo ab altrás cosas,
 ab datos que valen més
 y que solen sè infalibles,
 com veurá vosté mateix.
 Figuris, senyor Codina,
 que deu fer cosa d'un mes
 que, quan entro al vespre a casa
 y un cop m'he tret el barret,
 m'adono que cau a terra
 un bossinet de paper.
 El cullo per veure qué era
 y em trobo que era un bitllet
 dels que donan al tranvía,
 que no sé cóm ni per qué
 portava a sobre el sombrero.
 Ab natural interés
 vaig fixarme bé ab el número:
 era el mil noranta set.

—Y be, qué?
 —No's precipiti
 que ara tot just comensém.
 Guardo el papé a la butxaca
 y al cap de poch rato veig
 un burinot d'aquets rossos
 que voltava apropet meu.
 Aquesta mena de bestias
 portan sort; ja ho deu saber.
 Bueno. El sopar ja és a taula;

cap a sopar falta gent.
 Menjo sopa y la verdura
 y acabant m'agafa set.
 Donchs em poso vi a la oopa
 y al aná a fé'l moviment
 de torná a deixar l'ampolla,
 vaig doná un petit copet
 y ¡paf! es gira la copa
 y queda tot el vi extés
 per sobre las estovallas.
 Ja no'm vaig aguantar més.
 Ho conto tot a la dona:
 el burinot, el paper
 y el vi, senyal infalible,
 el dato més... contundent
 de que la sort m'avisava.
 No podfa perdre temps.
 Surto de casa depressa,
 comenso a voltar carrers
 y a seguir mitg Barcelona,
 per desgracia inútilment.
 Ni una lotería oberta;
 afiguris quin panteig.
 Al últim m'entorno a casa
 sufrint d'un modo crudel.
 La dona va aconsolarme,
 y va donarme un consell:
 —Vesho a consultá a las cartas,—
 va dirme—no hi perdrás res.—
 L'endemá em llevo, em vesteixo
 y depressa com el vent
 em dirigeixo a una casa
 del carrer del Bonsuccés,
 ahont hi viu una senyora
 que ab poch rato y per poch preu.
 fa fé un discurs a las cartas
 que li dich que ni al Congrés.
 Entro y li faig desseguida
 una relació dels fets.
 Ella pren un joch de cartas
 las remena, las extén,
 las fa córrer, las combina
 y al cap de molt poch ratet
 em diu que a mi la fortuna
 fa molt temps que'm persegueix,
 que tinch de cobrar molts quartos,
 que guanyaré molts diners,

EL FANGUEIG D'AQUETS DIAS

LA SALVACIÓ D'UN NAÜFRECH

—¡Ay válgam Deu! Quí sab cóm y quán arribaré a casa!

que tinch de treure la rifa
y que'l premi gros és meu.
Surto d'allí y no sossego
fins a donà ab el bitllet
que ja feya tantas horas
que duya al enteniment.
Per fi, al carrer de Fernando
el trobo... ¡gracias a Deu!
Y ara, per si aquestos datos
no li feyan prou el pes,
avuy he somiat toros:
¿qué me'n diu?

—Senyor Rafel,
que ni ab las cartas, ni els somnis
ni'ls burinots, jo no hi crech.
Tant me fa somiar granotas,
com toros, com carn, com peix;
jo dormo, y quan em desperto
ja no'm recordo de res.
Y vaja, vosté ab la rifa
es veu que hi té molta fe
y creu seu el primer premi
que tot Espanya creu seu,
prô imaginis que la rifa
qui la treu és el Govern,
reliantse dels *patricis*,
que s'assemblan a vosté.
Ja ho he dit y ho repeteixo:
no vuy sapiguerhi res.
Contribucions imposadas
las pago y las pagaré;
en cambi las voluntarias
las deixo estar pels demés.
Y ara si vol que li dongui,
com amich, un bon consell,
no's fixi ab lo que somia,
perque aixó no vol dir res,
y si acás s'hi fixa massa
acabarà finalment
siguent un somia truitas
y perdent l'enteniment.
Estigui bo, que tinch feina
y em sembla que ja és tardet.
—Pássiho bé, senyor Codina.
—Vaya, buenas, don Rafel.

K. O. K.

Las Secas

COSTUMS QUE PASSARÁN

Eran fillas d'un de tropa y al poble tothom las coneixia per las *Secas* ab cert fonament; també'ls deyan "el 111" y aixó venia de que, posantse totas tres de renglera, com de costúm, afectavan aquella simétrica cantitat.

Com que eran casadoras, aixó per sempre més, sovintejavan pels passeigs y teatres sens haver pogut cassar ni tan sols a tres tristos *guerreros*.

El passeig hont se las veyá més era la Rambla, ba

—¡Socorro!..

—No tingui por, senyor, que ja le'n treurém d'aquelles tasqueras.

tejada aixís pels decadents, invadida a tot' hora pels vols d'aquells insectes de potas rojas que enverinava l'atmósfera y quin instint era exhibir sos llampats colors. Aquell era, donchs, el camp d'acció de las *secas*, els tres liris místichs, un vímet, una posta y un mànech d'escombra.

El pare, un d'aquells braus guerrers que van a guistarse tota una renglera d'islas, tenia per les "Armas y letras", és a dir: escribia ab la espasa y guerrerjava ab la ploma. Las "letras" las tractava en forma de ratllas desiguals, que algúns han anomenat *versos*, y els seus atachs al Parnás li van valdre més d'un cop el ser sollicitat "cerca" d'un "magnate".

Mes tothom no pensa de la mateixa manera y crech més quan hi entran las envejas y las rivalitats. Fins alashoras, degut al estat en que's trobava el poble, un *estat anormal*, un estat epidémich que tenia esperat a tothom, ningú s'havía atrevit a dirli:

—Ep, mestre, aquets versos son un bunyol tan gustós com aquell que vareu fer a Ultramar.

La gent ni tan sols hi pensava. No feya més que prendre precaucions contra'l *bacillus* d'aquella epidemia metat, contra aquell terrible insecte de potas rojas que's trobava per tot arreu, pels carrers, en somiant fins a l'escudella y que produhia aquell *estat anormal*.

ella espantosa epidemia. Com que no hi havia cap d'amagar las criaturas ni de que'ls homes ro-
s s'amaguessin, més d'un cop es veyia una perso-
na y sana caure a terra al mitg del carrer ferit
o a las camas per l'agujón reglamentari, és a
l'agujón prescrit o classificat per la bacterio-

pare de las secas, aquella bravura literaria, im-
seguia fent de las sevas, estripant ratllas, par-
quan li semblava, badantlas a mitg camí,
dúctimas y cuartetos, sonetos y octavas reales.
las secas, com a conquistadoras, seguían tot lo que
per seguir sens que res las seguís. Ningú se las
sino pera contarlas.

ella, a la Rambla, sens que ellas ho sospitessin,
seguia un jove a pocas gambadas. Una de las
que lo mateix podia ser la petita que la gran,
adoná aviat.

nas segueixen—digué ab el llenguatge dels án-
las restants, tocant a la del costat ab un bras
serra de llagosta.

—digué l'altra.

—fen l'última... Aquesta, segóns es veu, era
mítica de la colla, la que encara llegía las no-
den Lluís de Val y las d'Alfons Parrillas. Las
ja repassavan el llibret de festejar.

del seguiment durá bastant de temps, mes no
d'aquí ab un platonisme desesperant. La veri-

pava. L'una es mirava a l'altra ab una rialleta de des-
preci, volguent dir:

—No n'hi há més que un y som tres, però l'he aga-
fat jo!

Als tres vestits d'anar per casa, d'un color de safrá
lleig, rentats y tenyits més d'un cop, se'ls hi havia
anat afegint ara una cinteta, ara un'altra, fins deixar-
los en un estat més presentable.

La nit convinguda els balcóns s'obriren poch a
poch y aquells tres vestits de color de safrá lleig dei-
xaren veure sos plechs.

Quan es varen veure totas, cada una cregué ab la
traició de las altras duas, mes una veu las tragué de
dubtes.

—Dispénsinme, seyoretas,—digué traduhint.—Las
he molestat a totas tres, perque no sabia quina era
la una, ni quina era l'altra. Además, per lo que'm pro-
poso, és millor que hi sigan totas. Las cosas no po-
dían continuar d'aquella manera. Per lo tant, prego
que diguin al seu papá que cambihi aquell tercer vers
de la segona estrofa d'aquella poesia "Al dos de
Mayo", o que'l tregui tot, perque no més té tres síla-
bas de massa.

Al sentir aixó las tres noyas, havent perdut tota
ilusió, caigueren contra la paret com tres fitxas de
dómino.

Lo demés que ho conti la lluna, que hi era. Jo, per
si no he sabut donarho a comprendre, em proposava
solzament donar a conèixer uns quants exemplars de
certa galería de tipos, plantas exóticas que no arre-
llarán may.

EL PALLOT.

ALS SRS. REDACTORS DE "ICU-CUTI"

Molt senyors meus: haig de dilshi
que'm fan passá una enrabuada
y estich, fa una temporada,
molt enfadat ab vostés,

Quadro final.

... issa! ¡Oh... issa!

quel fulano feya més cara d'escéntrich que de
trat. No obstant, las secas es passejavan triom-
dentetas a las de la colonia, que s'havian
mentar ab l'assistent pera seguirlas.

na una de las secas rebé una lletra del xicot en
revisiva, demanantli una entrevista desde'l balcó
tants. Tot aixó molt bé; mes el mal és que l'al-
rebé una segona en la mateixa forma, y l'altra
tercera lletra que deya lo mateix. Cada una de
berges estava gelosa del seu triomf, per lo que
ellas deya res a l'altra. El día de la cita s'apri-

AL ATENEU

—¿Que és aquí que fan comedia?

perque sempre'ls hi remeto dibuixos, qüentos, xaradas, poesias, mossegadas... y may me publican res.

Jo prou me trencó la closca sense faltat cap setmana, però may els dona la gana d'insertar cap treballat, y els amichs y la familia mitg se'n burlan y em critican dient:—Si no t'ho publican és que deu estar mal fet.

¡Si jo un día'm pugués veure escrit ab lletres de motllo! no'n faria poch de rotllo ni'n fora poch de felis! Els companys, m'envejarían, a casa, ¡quina alegríal! Si fins tinch por que aquell día la satisfacció'm ferís.

La dona va dirme:—Prova de dalshi alguna pesseta.
—Fuig d'aquí—vaig dir—ximpleta, el ¡Cu-Cut! és molt honrat: pots't creus que és el "Diluvio" que ab tot hi mercantileja

y que's ven y's regateja com els burros al mercat.

Per provar si, al fi, m'hi posan faré'l que fá la *Perdida*: dir disbarats sense mida cambiant las parts del mon; o bé aniré a La Garriga a veure si en alguna era puch trobar la calavera d'algún altre hipparión.

¡Qui pugués sè en Corominas, en Planas, Collaso, Comas, en Buen o algún d'aquets homes que tant els hi han posat! o millor, en Chirigotas; fins devegadas... mecatxo envejo a n'aquet... borratxo que hi ve sovint retratat.

Publíquinme *algo*; es negoci; que no veuen que aquell día jo sol els hi compraria, pel cap baix, deu mil ¡Cu-cut! per ferne una gran remesa a tots els que'm coneguessin y perque aquets en donguessin també a n'els seus coneguts?

Insertin, donchs, els meus versos, encara que no ho mereixin. Però ara no'm descobreixin, dient que'ls faig aquet prech; perque, si no, quan jo sigui redactor d'un setmanari, si *algo* hi volen publicarhi els donaré *mico sech*.

EMADRYGE.

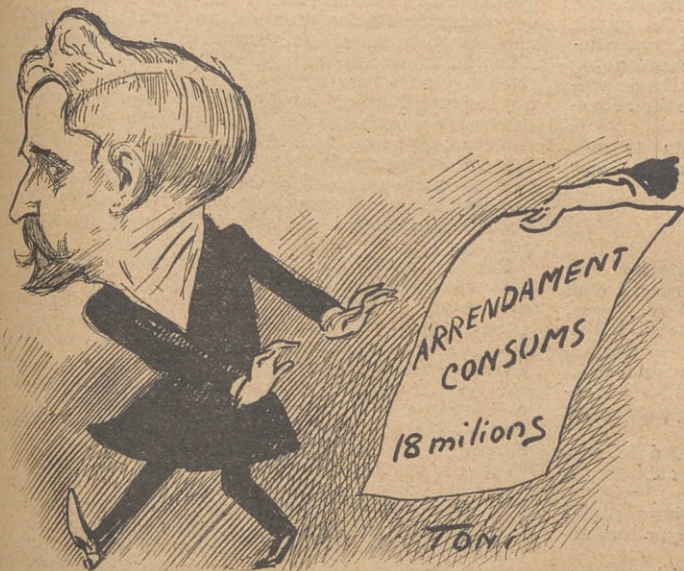
¡Quina una se'n va pensar en Palencial Perque a ningú'm treu del cap que aixó de comensar las velladas del *Ateneu* pel Principal, tot ha estat cosa de conxorras y compares y comares... astucias per fer anar gent al Principal. Si és aixís, que bon profit el hi fassi a n'en Palencia y a donya María, donchs jo, pesar de lo que pugui dir l'Urrecha, no'ls hi vuy cap mal.

Fins vaig tenir certa satisfacció el día de la vetllada del *Ateneu*, al veure que'l públich que va assistirhi era casi *numeroso*. Y no'ls dich res de la que va tenir l'Urgell, al veure que al menos aquella nit tenia algú pera cambiar impresions.

El cas va ser que va anar gent al Principal, ab la pluja y el vent que regnava y que, bufant de traidor, en un girant d'ulls se us en enduya'l barret del cap, li feya donar alguns giravolts y quatre o cinc tombarellas y no parava fins a deixarlo nedant a mitg d'un toll d'aigua dels molt *numerosos* que, durant set o vuit días, varen convertir la nostra ciutat en una mena de Venecia fangosa. Parlo per experiència.

La novetat que va oferirnos la comissió de teatre del Ateneu, va ser la de donar, abans de la representació

EL QUID DEL ARRENDAMENT

—No senyors, no; a 18 milions no farém res; a 17 hi teníam més la videta.

sentian més' que la comedia de Moratín y Molière, els actors de la companyia de la Sra. Tubau.

Per lo demés, l'influencia de la comissió de teatres del Ateneu, no s'hi va conèixer en res a la representació. Només s'hi va conèixer en el públich, entre'l que hi figuravan els més distingits snobs barcelonins, que discutían als intermedis las obras representadas, com si fossin noves.

Y realment: per ells ho eran.

VIOLET.

Delicadesas

Senyors del Brusí:

Quan un diari pretén sintetisar la causa del ordre, fentse ressó de la opinió sensata, arribant fins a navegar, si tant convé, contra la corrent d'una opinió descarrilada per una impresionabilitat, las més de

las vegadas morbosa, cal que aquet diari sápigamantenirse en un estat d'aním superior, no doblegantse may ni fins devant de las conviccions o conveniencias particulars dels seus mateixos adeptes, molts dels quals, no per portar millor roba, deixan potser de pensar com puga ferho el més infelís metelúrgich, quan se tracta de lo que afecta a lo que s'ha de vinguent en dirne la idea.

tació de las obras que figuravan al programa, una conferencia científich-literaria, en la que'l seu autor va provarnos la influencia de las curvas en l'oratoria y la del teatre en las costums. El primer aspecte va tractarlo plásticament, dibuixant en l'aire ab la mà dreta (ab l'esquerra hi aguantava las cuartillas) parábolas y circunferencias, círcols y semicírcols, óvols y espirals. Alló era una geometría plana en acció. En cambi, de la boca del disertant ne sortía una veritable deu d'elocuencia. Per aixó al acabar la seva plática, várem quedar tots enterats y convenuts de que als demás paisos d'Europa hi ha més cultura que a Espanya y de que'l medi més segur pera la regeneració del nostre poble és la celebració de las "Vetlladas del Ateneu." Sobretot si en aquestas se representan obras tan colossals com la "Risa de Grecia" del niño Marquina.

Després de la plática preparatoria, va venir la representació de la "Escuela de los maridos", trasplantada de Molière pel seu imitador espanyol Moratín y la de las "Castañeras picadas" de D. Ramón de la Cruz.

En totas duas obras varen fer els actors eis possibles pera estar a l'altura de las circunstancias, però no varen arribar a conseguirho; de dallonsas y de bon actor se n'ha de venir de mena. Com de tot.

Per la meva part, puch dir que vaig sortir del teatre mohino y cabizbajo. Alló de veure fer papers de criatura ingénua a personas que ya peinan postizos no m'ho podia empassar: se'm posava malament, com se m'hi posavan aquells discreteigs de l'obra de Molière y Moratín, dits ab ben poca discreció per uns actors acostumats a enganyar al públich bonatxás ab focs d'artifici.

Lo únich que va anar mitg be va ser l'indumentaria (ab tot y ser de guardarropia) y las "Castañeras picadas." Se veu que'l sainet de Ramón de la Cruz el

SORPRESA NATURAL

—Hombre, qué raro! ¡Hay muebles!

Y cal, además, que s'enlairi lo suficient per no caure en las ridiculesas del sectari, que no pot prescindir de veure'ls fets y las cosas sinó a través del partit pres que li entela els ulls. Y li cal també, y per demunt de tot, adoptar una actitud de fermesa noble que ofegui per complert el temor d'una baixa de suscripcions o d'una trencadissa de vidres de la redacció.

Y com que de tot aixó el *Brusi* pretén tenirne fama, és per lo que convé esbrinar si aqueixa és en tot cas justificada.

**

Al aprovarse per unanimitat al Ajuntament el que aquet contribuís ab 15,000 pessetas a l'erecció d'un monument a n'en Pi y Margall, formula el *Brusi*, ofés en sas més puras conviccions (n.º del 4 de Desembre) una mitja excomunió contra certs elements, que ell considera com propis, per no haver expressat son vot en contra, ja que la votació tingué lloch sense que cap regidor s'aixequés a preguntar perque dit monument s'erigís. Y diu:

“¿Por haber combatido constantemente á la religión católica? En este caso no podían votar en pro los católicos.

“¿Por haber atacado constantemente la monarquía? En este caso no podía votar en pro ningún monárquico.

“¿Por haber sido el propagandista y jefe de la federal que tantos días de sangre, luto y vergüenza proporcionó á España? En este caso no podía votar en pro ningún hombre de orden.”

A primera vista aqueixa argumentació sembla de una llògica perfecta. Realment, aixó de que un monárquich, un catòlich o un home d'ordre, voti un monument erigit a un home públich de conviccions contrarias, resulta una mica fort. Però és que podria donarse el cas de que's tractés d'algú que després de ser lo que fou en Pi y Margall, fos además un gran home a qui la seva patria degué grans serveys o días d'explendor, passats, presents o futurs. Y en semblant cas, molt hipotètic desgraciadament, ¿li sembla al *Brusi* que'ls seus arguments tindrían gran forsa? Gens ni mica, perque'ls fets ab sa magnitud els convertirían en migrats, arcáichs y carrinlions.

Seguint semblant procediment, també en Mir y Miró, l'Odón de Buen y demés conspicuos de la pandilla pseudo-republicana-llibertaria, devían oposarse á que s'aixequés un monument a mossen Cinto pel sol fet de que era capellá. Y si aquets senyors varen guardarse bé de fer us de semblant argument, ¿per qué no havia de guardarsen el diari més entenimentat de Barcelona?

**

Els arguments per combatre lo que podriam dirne *mania monumental*, han de ser d'un ordre més enlairat.

Per de prompte, aixó de que al endemá de morir un home y quan sas cendras son encara calentas, ja's parli d'aixecarli no ja una simple estatua sino un veritable monument, és una cosa que repugna a un cert bon sentit que ben clarament indica la conveniencia de deixar passar bastants anys y, si pot ser, deixant semblant tasca per un'altra generació, a fi de que calmadass las passions de moment o els entusiasmes irreflexius, pugá apreciarse ab major serenitat de judici la poca o molta trascendencia dels actes realitzats per un home. Y és que hi han cosas que per véurelas be, cal mirarlas de lluny.

Deu anys enrera, per exemple, hauría sigut inoportú lo d'aixecar un monument a n'en Rius y Taulet, qui per realisar sa obra magna, la Exposició Universal, potser havia tingut massa complascencias ab els vividors de llavoras y ab molts artistas y industrials de pa sucát ab oli, que ab tota la bona intenció no haurían parat fins a convertir la ciutat en un museu de adefessis. Però d'aixó ja ningú se'n recorda avuy día, quedant tan sols de manifest als ulls de tothom el gran bé que feu a Barcelona.

No és fácil que las generacions vinentas pugan dir al're tant dels monuments erigits, no pel poble,

sinó pels partits respectius, a n'en Cánovas, en Sagasta y en Pi y Margall. Y és que'l recort més viu que deixarán els dos primers, no será altre que'l de una desmoralisació administrativa, que donant lloch a un déficit enorme, enjégá al botaván lo que'ns restava de nostre patrimoni colonial. En quan al recort que deixi el darrer, potser encara siga més migrat, donchs no anirà lligat ab grans gestas ni ab grans desfetas: a un home honradament tossut, ple de bonas intencions, frustradas totas, que al morir deixá per tota herencia un partit trossejat y sense cap visible ni possible. Sort, potser, que sa fama de literat y d'home recte omplirà els buits y llacunas de sa vida política.

Per la rahó de ser dedicat exclusivament al home de lletras, quals obras han traspasat las fronteras de sa patria, el monument de mossen Verdaguer és potser el que nostres descendents trobarán més justificat. Com sas obras passarán a la posteritat, no és probable que aqueixa hagi de preguntar qui era el tal subjecte. Y encara que aixó no fos, el poble en conjunt sempre veuria ab més bons ulls un monument aixecat per ell mateix, que qualsevol altre erigit per la familia del finat, per sa familia política, o, lo que és pujor, per la empastifadora iniciativa oficial.

També será erigit pel veritable poble el del doctor Robert. ¿Per qué? Aquí'l cas ja resulta més complexe y potser sense precedents. ¿Es que'l doctor Robert tenia la talla d'un Lister, d'un Virchow o d'un Pasteur de fama universal? ¿Es que com polítich y estadista podia compararse ab un Cavour y un Kossuth? No. ¿Donchs que hi veyá en ell el poble? El poble hi veyá un metje ilustrat, altruista y simpátich; un bon patriota a prova de sacrificis y, per damunt de tot, un home d'una honradesa immaculada que s'havia posat al cap—y tingué de posarsho als peus, com tants de altres—moralisar nostra administració municipal, provincial y fins nacional, per lo vist immoralisables. Més que son gran talent d'assimilació, que en tan alt grau posehia, fou l'aureola de honradesa que semblava circundar el cap y el cor d'aquell patrici, lo que sugestioná, y sugestiona encara, al poble induint-lo a erigirli a correuita un monument.

Y el monument será, perque quan tot un poble vol una cosa, mal que siga extemporania, la cosa és.

**

Fent aquestas, o semblants reflexions—que nos altres fem, expositnos a ferir la susceptibilitat de molts de nostres lectors—hauria estat el *Brusi* més en caràcter, que no pas cridant indirectament al ordre, ab esperit bon xich sectari, a alguns de nostres regidors qual honradesa ha sigut obertament atacada, ab tota la mala fe y segonas intencions, pel diari més canalla de Barcelona, y posada en dupte, per medi de reticencias llensadas en ple consistori, per aquella colla que no creu ab els tribunals d'honor, pels motius que ella sabrá, sense que cap altre diari, passat de la *Veu*, hagi sortit a la defensa d'aquella honrada comissió de consúms que tanta nosa fa a més de quatre.

Al menos els altres diaris, al ressenyar la part més llarga y revolta de la sessió en que hi havia el plan preconcebut d'atacar ab tota mena d'armas a dita comissió, ho féren ab l'extensió suficient perque pogués qualsevol ferse càrrech de la brillant defensa que d'ella feu un dels nostres, fent confessar al mateix senyor Mir, qui exercia d'empastador *en cap*, que no podia duptarse de la honradesa dels individuus que la composavan.

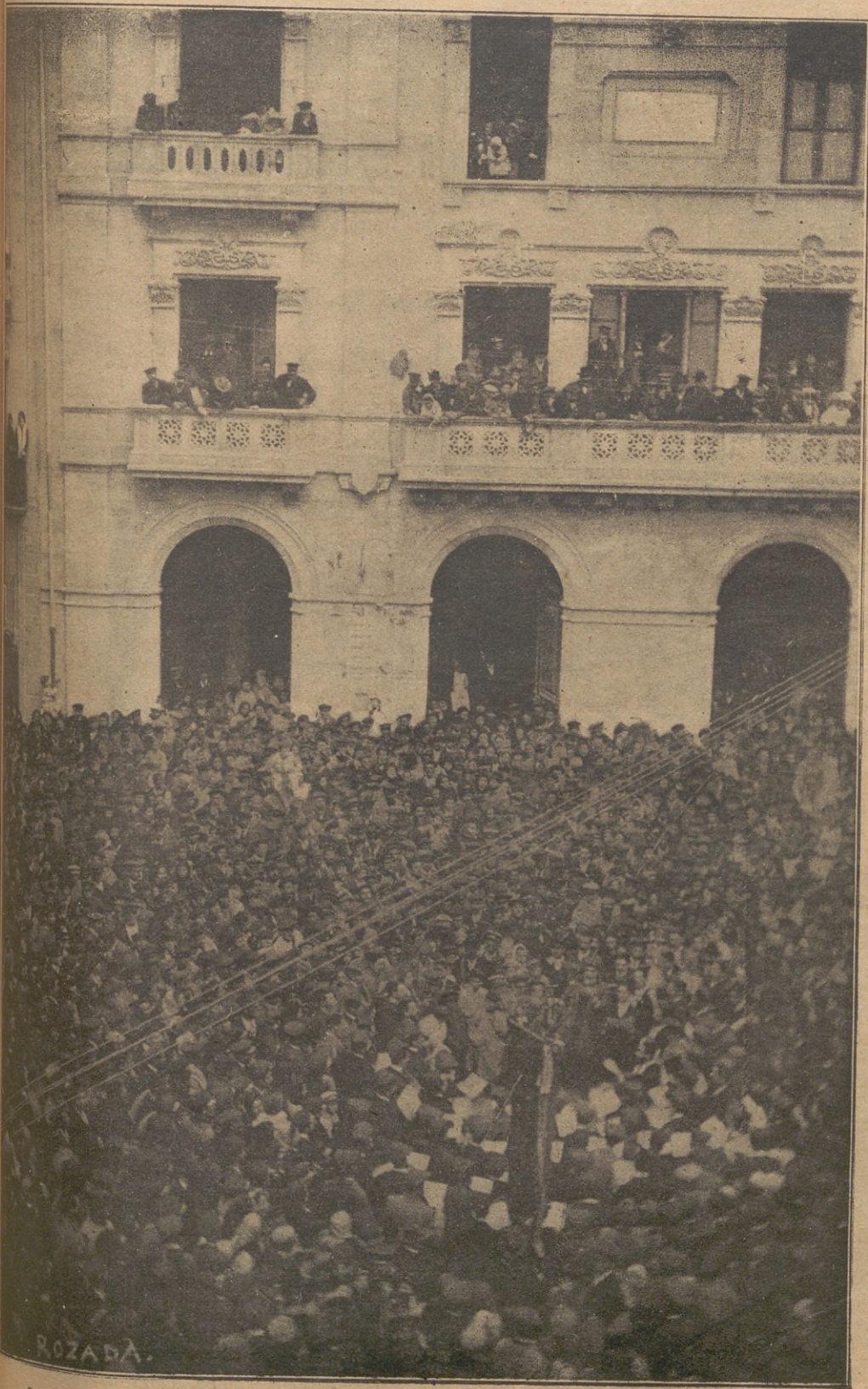
Més el *Brusi*, ni aixó va fer, limitantse a incloure tot dit debat en solas nou ratllas.

Vaja, no s'hi cansin.

FLAVIUS

L'ORFEO CATALA A VALLS

L'Orfeó devant de las Casas Consistorials en el moment d'entonar "Els xiquets de Valls"
(Fot. de Rozada)

L'Eco de Navarra califica de separatista a la Comissió de las societats econòmicas barceloninas portadoras del missatge al Rey "pidiendo que se declare oficial el dialecto catalán."

¿No'ls sembla que'l tal Eco te més tirat de ser ressó de lo que desbarran a Madrid que de lo que opinan a la regiójahont se publica?

¿Y un paperot aixís gosa titularse Eco de Navarra, d'una terra eminentment regionalista? *Ná, barra.*

L'Heraldo de Madrid, corresponent al divendres, publicava un telegrama de Barcelona donant compte dels darrers aiguats del Plá del Llobregat en el que s'hi feya constar el següent extrém:

"Se considera perdida la cosecha en todos los campos del Llano de Barcelona."

¿Quina cosecha? Perque a n'aquet temps els camps son raso com el cervell del corresponent que ha escrit aixó que—dit sigui de pas—és un *peráido* en servey actiu.

Es veu que en aquella casa están tan be de Geografía com d'Agricultura.

EN LA SESSIÓ DEL DÍA 11

L'Odón y en M. y M. (A duo:)

—Per favor, senyor Cambó,
no tiri tant de la manta

que se'ns veurá tot el joch
si vosté ensenya la trampa.

Copiém de la *Veu de Catalunya* del divendres:

"El banquet que'ls regidors havían pensat donar al ex alcalde don Joan Amat com testimoni de simpatía, y que estava anunciat per demá, dissapte, ha quedat aplassat.

Sembla que a consecuencia de lo ocorregut en la darrera sessió, alguns regidors han perdut la gana."
O potser el menjar.

El día 8 del actual l'Orfeo Catalá va anar a Valls a donar un concert a instancia dels catalanistas de aquella ciutat que's feren intérprets en aquet cas dels desitjos de tots els vallessenchs.

Res dirém de la rebuda que's va tributar a la primera de las nostras associacions corals perque la premsa ja n'ha parlat; no més recordarém—anant de dret al nostre propósit—que totas las societats econòmicas, políticas y de cultura ab que compta Valls, varen empaliar els seus balcóns y varen issar bandera en els mateixos... excepció feta del casino dels republicans unitaris caciquistas.

Y no sols els *peráidos* vallessenchs no varen tributar cap homenatge als orfeonistas, sino que tenint els balcóns guarnits del día abans ab motiu de haverse celebrat un ball al local de la seva societat, varen desguarnirlos a correuita bon punt el tren expedicionari entrava a la estació de Valls.

Aquesta grosseria va sublevar a tota la població catala, per més que'ls orfeonistas y els seus acompanyants varen tenir una verdadera satisfacció ab lo succés, donchs a dir veritat no'ls hauría honrat gaire que una gent com aquella els hi haguessin fet aвинtas las sevas simpatías, com tampoch se'n varen extrañar gens perque ningú ignorava que aquells elements varen ser els que apoyaren a n'en Mir y Miró las duas vegadas que's va presentar candidat a la diputació a Corts per aquell districte, y ja és sapigut que a n'en Mir totas aquellas manifestacions d'amor a Catalunya y al seu art y a la seva literatura que solter al Municipi de Barcelona, no li passan de las dents.

Deya l'altre día la *Perdida*, tractant de vindicar bi-

AL PARCH

La senyora de la "sombrilla"

pócritament la memoria den Pí y Margall, a qui havia ridiculísat cent vegadas:

"Cuando Pí y Margall y todos los republicanos decíamos, que la previsión aconsejaba otorgar la autonomía a los cubanos, los canovistas, los sagastinos y todos los monárquicos nos llamaban filibusteros."

¿Tu, embustera de set solas, vas aconsellar la concessió de l'autonomia als cubans?

Et desafiém a que'ns citis un sol text de las tevas columnas en comprobació de que en aquella época defendías lo que solapadament ara afirmas.

En cambi nosaltres te'n podríam citar a centenars en els que predi-

cavas l'extermini dels heróichs fills de Cuba y el sacrifici inútil dels fills d'Espanya, tot elogiant els procediments sanguinaris posats en práctica per un general amich teu pera acabar la guerra.

¿Y ara dius que vas aconsellar la autonomia?
Hipócrita, farsant.

En Silvela, parlant de la qüestió del Marroch, ha declarat que la derrota de las tropas del Sultá no tenia cap importancia per ser sapigut—segóns ell—que en las guerras civils els primers triomfs sempre acostuman a ser dels rebeldes.

Aixó va com va, don Paco; miris: els insurrectes cubans varen comensar perdet y acabaren guanyant.

L'Odón de Buen dtu que no creu ab els tribunals d'honor.

Ab els tribunals be hi há de creure, perque ell de bons o de dolents en forma part; en lo que potser no creu és ab l'honor.

Per últim, els senyors de la Comissió de Consúms es van decidir a dimitir els seus càrrechs ab gran contentó dels que en plé Consistori reconeixían y alabavan la seva honrada gestió, y privadament feyan, de comú acort y pel compte que'ls hi tenia, ab el *Tarugata del Diluvio*, aquellas asquerosas campanyas de difamació en contra de dita Comissió.

Nosaltres, pera recompensar las sevas gestions famélicas y perque com a ciudadáns de Barcelona tenim dret a dar el nostre parer, proposém que, amliant fins a dotze la Comissió de Consúms, siguin els que la componguin els regidors següents:

President: Mir y Miró; Vocals: Odon de Buen, Selvas, Buxó, Gispert, Serraclara, Lluch, Grañé, Ruiz Alá, Berenguer, Estrany y Fabra Ledesma.

Fora una Comissió, que responent a la necessitat que té Barcelona de diner, s'hi juntarian las necessitats que ells tenen, que no son pocas, de demostrar al

—No's violenti, senyora, que ja m'hi giro d'esquena.

UN LLIUREPENSADOR DEISTA

“Jo prego a Deu..!” (Riallas.)

(De la sessió del Ajuntament del dia 11)

poble que quan se parla de satisfer *necessitats*, consideren les dels barcelonins com a propies y... *taday* *pobreza*.

Si'ls *perdi los* s'apoderan de la Comissió de Consúms, tenen el propòsit de nomenar *quefe* dels burot; a n'en Junoy; res, un altre *perdido* colocat.

Las *Noticias* tira bala rasa contra la seva vehina la *Publicidad*, ab motiu de las célebres votacions del arrendament de Consúms, y malgrat l'espatech y terratrémol, no's dona per enterada y fa'l sort; no per res, sinó porque té a casa roba bruta y porque'l *Chirigotas*, que és tan valent y tan desvergonyit per insultar a infelissos, calla com una *gallina* quan se recorda de lo que pesa una ma o de la forsa d'una puntada de peu, y nos altres creyém, si la memoria no nos es *infiel* que'l Director de las *Noticias* alguna vegada l'ha deixat com nou a plantofadas, y vaja, l'home deu estar cansat de fer el valent y rebre; ¡si al menos tinguessin en Lerroux!!

Al Saló de conferencies o de murmuracions del Ajuntament, várem arreplegarhi l'altre día la següent frase en un grupo de regidors;

—Be. ¿Sábeu per qué és anticlerical en Jofra? Porque'ls frares van descalços.

No cal recordar que'l regidor del esmentat apellido és sabater, però ademés és sabatassas, lo qual és molt diferent per més que'l senyor P. del O, ben antidemocràticament per cert, ho involucrés en una sola cosa

en el penúltim número de la *Esquella de la gana*.

Velshiaquí que nosaltres per la nostra cucutaire voluntat varem donar autorisació a un amic nostre, en Lluís Bartrina, pera publicar unas tarjetas postals—quin facsímil haurán tingut ocasió de veure'ls nostres lectors en la secció d'anuncis—a propòsit pera felicitar las festas de Nadal.

Las postals de referencia, que son dibuixadas per en Cornet, representan al pagés de ¡Cu-Cur! a dalt d'un automòvil carregat de botellas de xampany, neulas, cigarros, etc., etc... Com que la postal ha fet forrolla y en pochos días se n'han despatxat molts milers, velshiaquí que un aprofitat, per no dirli un'altra cosa, ha volgut ferhi'l seu negoci, plagiant desvergonyidament la postal, a la que sols hi ha introduit algunas lleugeras modificacions, però fuselladas també d'altres dibuixos del esmentat caricaturista.

Empró, fins aquí la cosa no passaria d'un llatrocini vulgar, però lo cínich, lo que no té nom, lo escandalós, és que l'autor del plagi, el que ha aprofitat el prestigi del nostre setmanari pera ficarse alguns rals a la butxaca, és un imitador servil den Cornet, quan no plagiar d'aquell, sense paliatius; és un subjecte enemich particular de ¡Cu-cur! y enemich del catalanisme, al qui ha ridiculísat un sens íf de vegadas en las sevas caricaturas.

Nosaltres, en perfecte ús del nostre dret y amparats per la ley de propietat literaria y artistica, hau-

EN BERENGUER Y LA INCUBADORA

—¿Y per mi, senyor de la incubadora, no m'en trobaria cap que'm rebairés la creixerea?

riam pogut retirar immediatament de la circulació las postals falsificadas, però no ho hem fet per llástima. ¡Qué més vergonya pera aquell infelís enemich nostre que haver pogut fer bullir l'olla alguns días gracias a la nostra munificencia!

Ha sigut processat el regidor de Badalona, senyor Blanch, per haver denunciat las immoralitats caciquistas del Ajuntament d'aquella ciutat.

Segurament que'l senyor Blanch, al rebre tal noticia, devia quedarse blau, diferent de lo que'ls ha succeït als que s'han querellat contra l'esmentat senyor, donchs aquets si que no han canviat poch ni molt de color.

Altres en son lloch s'haurían tornat rojos de vergonya, però aquet és un matís que no hi entra en la seva gamma.

Al últim l'Urrecha ha trobat el bon camí. Veyent que la crítica dramática no li rehíx, s'ha posat a crítich de pantomimas.

El dilluns publicava al *Eco de las cloacas* un *bien pensado y mejor escrito artículo*, llarch com un dia sense pa y pesat com una oda den Marquina, en el que s'ocupava d'una gran pantomima representada pels *Onofris* y titulada "El forrado de Tolón".

Nhi havia pera sucarhi cadiras y llogarhi pa, que diu un amich meu... ¡Alló era crítica profodal! Tan profunda, que si'l seu autor no ho hagués sigut de temps, s'hi hauria arribat a negar.

No hi hauria medi de que a n'aquet bon senyor li donguessin a l'Aduana una mica més de feina, no deixantli estonas vagativas pera escriure crítica teatral?

Perque si aixó continúa, aviat será qüestió d'anar a Bombay, per més que hi hagi peste bubónica.

El Dr. Munyon, el célebre *ciralo todo*, se despenjava l'altre dia en un dels seus anuncis ab la següent profunda sentència:

"Si sopen tart, procureu ferho en un bon restaurant."

Home, per aixó no's necessita ferse retratar en tots els diaris, ab aquell dit aixecat enlaire y en actitud de fer proteclas.

Y la proba és que nosaltres no necessitem res d'aixó pera completar tan subtil pensament en la següent forma.

"Si sopen, tant si és tart com si és aviat, feuho sempre en un bon restaurant." Sempre'n sortiréu millor que a cal aharta-pobres o a la dispesa hont se veu condemnat a menjar el que escriu aquestes ratllas.

Els diaris de Madrit que fan política centralista—gairebé tots com si diguessim—combaten el missatge redactat pel senyor Maragall que han elevat al Rey las societats económicas de Barcelona.

Meno. Ja ho sabíam. ¡Com que si'ls hagués hagut d'agradar no hi hauria hagut motiu d'escriurell...

El senyor Bernau, cantor de las excelencias del *Blanco y Negro*, segueix afavorintnos ab la seva graciosa colaboració.

A següit publicuém el seu treball corresponent a l'actual setmana, sense posarhi ni treuren una sola coma:

"Redactores del Cucú!

Muy Sres... de Vds; enterado por un amigo mío que tiene la desgracia de haber querido aprender la mal sonora (lengua) anti-española, de que mi carta dirigida á Vds ha sido copiada en su semanario, en primer

lugar no les doy las gracias puesto que segun se desprende de su contestación, no las merece.

Cuanto á los retratos de familia reales y sobre todo de vuestras primeras figuras españolas, toda cabeza un poco sana lo encontrará mucho mas aceptable que vuestros mamarrachos grotescos y burlones unas veces contra vuestras mismas personalidades catalanas otras contra nuestros dignos gobiernos y lo más criminal ridiculizando elevada personalidad que D. G. muchos años.

De todos modos nos cabe la esperanza de que no solamente habrá quien imite a nuestro gran ministro Romanones, decretando la anulación de la enseñanza del Catecismo en catalán, sino que espero ver dentro poco mucho más, y ojalá se les ocurriera el empleo

EN XAVIERITU EN INCUBACIÓ

Varen ficarlo aquí dins al dirse que fora alcalde

ab l'objecte que guanyés un dit o dos més de talla,

de la (lengua catalana) considerada como lengua extranjera en territorio español.

En justicia lo debieran haber hecho, los ministros en pleno consejo es prohibir ninguna clase de periodicos que fueran catalanes.

Adios marqueses de las barras que á D. G. no les falta barra para tiempo y que si fuera por mi todos á la barra.

J. Bernau.

13 Dbre 1902."

Asta otra, senyor Bernau.

Al Govern Civil de Madrid s'hi presentá un tal Obregón, comandant d'infanteria, denunciant que en el *Círculo de la Unión Artística*, establert al carrer de la Montera, número 10, es jugava als prohibits, ab trampa, y que a n'ell feya poch que li havían *guanyat* algún diner maltractantlo per postres.

El governador va ordenar la clausura del Círcol en qüestió.

Vostés creuran que la Junta directiva del tal Círcol es compón de *Nelos, Capellanets, Quimets xerraires, etc.*; donchs no senyors: llegeixin.

MARQUÉS de Alta-Villa, *Presidente.*

DUQUE de Sessa, *Vicepresidente*

MARQUÉS de Benzú, *Vocal.*

Aixís ho explica el *Diario de Barcelona.*

No sabem de qué devía queixarse el senyor Obregón.

Perque, vaja, els espanyols ja hi estém acostumatats a que'ls comtes y marquesos ens donguin el *pego*; y, ademés ja se sab que Madrid no és res més que un *círculo vicioso.*

Hi há gent que de tot s'extranya.

Diu el *Ciero*, ab aquella tranquilitat que'l caracterisa, parlant de l'arribada del rey de Portugal a Madrid:

"El monarca lusitano no venía de uniforme y por *consiguiente* no ha habido formación de tropas."

Mira Mencheta, Mencheta,
que may et corretgirás.
Be n'has dit de tonterías,
be n'has dit de disbarats.
Y no't pensis, no tremolo
per las que has deixat anar.
¿No sabs las que'm preocupan?
Donchs, mira: las que dirás,
si viu gaire el teu diari...
poca solta... Universal.

Gargots y Coloraines

La "Sociedad Artística y Literaria de Cataluña" (aixís, en castellá, pera que vesteixi més) ha organisa a can Parés una exposició d'alló més interessant.

Ab tot y ser també *literaria*, la *societat*, ab els dos o tres anys que compta d'existencia, no ha estat encara per literaturas, haventse contentat només ab organisar exposicions *artísticas*. Fins l'Urgell, que n'és l'ànima, n'ha tingut prou cada cop ab exposar quadros representant *lo de sempre y altre cop lo de sempre*. Anéu a can Parés y no hi veuréu un sol drama del eminent pintor, sinó uns quants quadros molt ben pintats, reproduint els assumptes melancólics que son la seva especialitat y que li donarán molta més fama que las sevas obras teatrals.

He dit que l'exposició resulta interessant y m'hi ratifico, donchs hi figuran algunas obras ben dignas d'alabansa. Ademés de las del Urgell, que son tractadas ab la maestría acostumada en tan excelent pintor, n'hi há de ben notables firmadas per en Graner, en Galwey, en Feliu de Lemus y altres artistes de mérit reconegut.

El primer exposa alguns efectes de llum natural que enamoran y encisan; el segón, diferents paisatges plens de vigor com tots els seus y el tercer una sola obra, *Profil de jeune fille*, tractada ab el *savoir faire* y la seguretat que constitueixen las principals qualitats de dit pintor.

També son ben hermosos els quadros den Tamburini "Reveria" y "Dins del bosch," aixís com algunas notas de paisatge den Tolosa y un parell de marinas den Vilallonga.

¡Ah! En Brull també hi té algunas obras capassas de fer estremir d'enveja dintre la seva tomba al mateix Viladomat. ¿Qué hi fa que siguin desdibuixadas y brutas? El cas és que agradin al autor.

FOLCHI

Calendari de ¡Cu-Cut! pera l'any 1903

Aviat tindrà lloch l'aparició del nostre CALENDARI, quins treballs de confecció tocan al seu terme.

Un xiquet més de paciència y prou.

Bons mots

Rasgo de caballerositat:

Un passatger del tranvía a una senyora botaruda que ja fa temps va dreta a la plataforma del darrera:

—¿Que vol seure, senyora?...

—No, no cal; no's molesti...

—Cap molestia... ¡Si també tinch de baixar aral...

—¡No sé perque fumas abans de dinar!... ¡Si t'estessis de fumar tindrías molta més ganal...

—Per aixó precisament fumo... Pera no tenir més gana... Ab tres mesos de festa y anant a manlleu, no mes hi faltaria que'm creixés la cassussa.

MACOS Y MICOS

MACOS: J. M.ª R.; Johan Calma y Companyia; Valls; *Petacantis de Badalona.*

MICOS: J. Ll. B.; A. C. G.; M. C.; J. B. S.; D. M.; A.; I. P. C.; B. A.; *Ernestamils*; J. V. R.; A. M.; *Aristótil*; A. O. J.

B.: ¿Vol dir que cal ferho constar lo que'ns diu en la seva carta? ¡Si tothom sen va adonar y en aixó precisament consistía la gracia.—*Sanch de Pussa*: Aniran alguns dels *Bons mots*.—*Joseph*: Aprofitaré la idea.—B. P. C.: Si la seva composició la várem posar entre'ls *Micos*, no hi cap més per part seva que resignació. Els nostres fallos son inapelables.—*Quim Marimón*: ¡Per mor de Deu no ho fassi públich en cap més diari lo que ha descobert de nosaltres, perque'ns desprestigiaria per tota la vida!—*Sabi matemàtic*: ¡Per qué? Perque no'ns hi caben.—M. D.: Ha passat la oportunitat pera la publicació de la seva poesia.—J. T. y C.: *Meno*: M. G.: Gracias per l'interés que's pren per nosaltres.—F. N.: Anirá alguna cosa.—*Chops*: Aprofitém la idea del seu dibuix com tindrà ocasió de veure. Ab un xich més de correcció d'estil el seu *mot* hauría sigut publicable.
(Quedan cartas per contestar.)

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
 Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

ALLICIDA LLUCH Mata'ls ULLS DE POLL i tota classe de DURICIAS **Preu: UNA pta.**

DEPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejaldre, dependència, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona)
 principals d'Espanya y América.

risas del NILO Es el millor dels savóns per sa economia, perfúm y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 céntims de pesseta la pastilla.—Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

RIANS interns en la gargamella, estómach y bufeta; externs, en la pell, òrgans genitals, matriu, ulls, parpelles, nas, etc., etc.; curats radicalment pel Xarop depurant Mutgé.—5 pessetas ampolla. Medicació fàcil y agradable; 15 anys d'èxit. Venda en farmacias y droguerias. Consulta: Doctor Mutgé, Mendizabal, número 15, principal; de deu a onze y de duas a quatre.—Barcelona.

QUELL HORTA FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
 Baixada de Cervantes, núm. 3.—Prop del Bolsi

¿TENIU TOS?
 proveu las pastillas del
SASTRE Y MARQUES.—Hospital, 109

Els metges recomanan
SOLIDE FETGE DE BACALLÁ
 de Botta y Baltá

de fetges frescos, purament medicinal y rebut directament de Noruega.
 Dipòsit: Farmacia de Botta y Baltá
 Rambla de Catalunya, 1—BARCELONA—CAP SUCURSAL

NERVIS la epilepsia, histèrich, convulsions, vertichs, tremolors, insomnis, migranya, dolors neurálgichs, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran èxit!

Venda: Farmacia Bertrán, Plassa Junqueras, número 2
TAMARINDIS VINTRO

CONSERVA LAXANT Y REFRESCANT de gust agradable; cura'l restreçament, morenas, congestió cerebral, infart de fetge, embrás del paidor, desmençament, migranya, etc. Farmacia VINTRO, Corts, números 211 y 256 y altres farmacias.

Preneu la Solució Cases
 y tindreu gana, robustesa y salut
 Farmacia Puchades y Cases.—Plassa de la Llana, 11

FELICITACIONS
 Gran dipòsit de cromos desde las classes més econòmicas a les més luxu, pera las bonas festas de Nadal.

¡Més de 10,000 dibuixos diferents!
 Veniu a veure las mostras y quedaréu encantats de tan bonics y baratos que son.
 Casar Parísien.—Jaume I, número 6 y Escudellers, 11

A casarse tocan
 pera regalos de boda compreu a gust a la fàbrica, Jaume I, número 17. Unica premiada

NOTAS UTILS Multitud de dolencias consideradas incurables o rebeldes, especialmente el histerismo, neurastenia, «jaqueca» o migraña, insomni, neuralgias, parálisis, malaltias de la pell, anemia, clorosis, etc., es curan per complet sense perdre medicament, sense el bany elèctrich, la xispa y el buf elèctrich y sense procediments electro-terápichs, propis de la concorreguda POLICLINICA del Dr. Ballester Marín; procediments que, a sa reconeguda eficacia, uneixen la recomanable condició de no causar el més petit dolor ni molestia.
 Casar del Asalto, 18.—De 11 a 1 y de 4 a 7; dias festius, de 9 a 11.

¡FUMADORS!
 ¿Voléu fumar bon paper?
 Proveu l'acreditat

DIPOSIT A BARCELONA. - HOSPITAL, 19

¡Cu-Cut!

Tarjeta postal de Nadal, per CORNET. Se ven a tot arreu.—**Preu 10 céntims.** Pera vendre a l'engrós: Ll. Bartrina.
 Pelayo 3, 2.º—Barcelona

PANALLONS

No'n tindreu pas empleant el **TOPICH FITA.** Curació radical y segura.—De venda: Borrrell, 37, farmacia, y en las que estan ben surtidas.

JOANET

Ha arribat el teu Papá y desitja véuret hont sempre has estat. No deixis d'anar a véurel o escriu hont ets.

Mitjas y mitjons sense costura en llana superior, están, llana y cotó, fil d'Escocia, sedalina, etc. Son las més comodas, de més durada y las úniques que tenen adop perfecte. Confecció a mida pera ciclistas, football, & Antiga Fàbrica de F. Vieta
 Nou St. Francesch, 5, junt al carrer Escudellers

EL MATRIMONI SILVELA-MAURA

—¡Bof quatre días que som casats y la dona ja se'm posa las calsas.